

Vid en älskad fostermors fru
domprostinnan Fants graf, i
Leksand d. [tomrum...

Choraeus, Michael,

1700-1829 81 Cbza 1802 Fant 4:o

VID
EN ÅLSKAD FOSTERMORS
FRU DOMPROSTINNAN FANTS
Graf,

I Leksand d. 3:e okt. 1802.

WESTERÅS, PER KRAFT 1802.

Förrådiskt var mitt lugn, förfätlig var min fröjd,
mitt hjerta icke skämdt af njutningarnas vana
njöt dem med liflighet; jag hade dock bordt ana
att glädjen solen lik ej stannar på sin höjd.
Hvar blick jag sände ut at Skaparen beundra
kom åter från sin flyckt kring jord och haf och sky,
och förde til min själ en vållust alltid ny:
då plötsligt det blef natt och åskan hördes dundra,
och vigggen genom skyn i röda vågor for —
jag såg mig om — och fann ej mer min Mor.

Min Mor! Min andra Mor! — försvinn bedragna hopp!
och veckla stum ihop den taffa du mig räckte
den taffa hvilkens rand en himmelsk glans betäckte,
o! veckla den ej mer för detta öga opp!
der stod jag gråtande vid denna Moders aska
hvars ömhet räckte mig ett snart förfallet lån
ett kort och plägsamt lif — med tårar derifrån
jag öfver hafvet flög at änn få öfverraska,
at änn få tacka Dig som mer än lifvet gaf:
jag tackar Dig ockfå — men vid Din graf.

Vålan! jag tackar Dig här uppå grafvens rand,
här vill jag lägga ner den gård Du ej förskutit
i mina barndoms dar — de tårar som jag gjutit,
men gjuter aldrig mer uppå din varma hand.
Svagt vedergålla de hvad himlen blott kan gålda,
hvad mer än lifvet är — Du gaf min oskuld skygd
Du gaf mitt hjerta hopp, och ville gie det dygd,
och om jag älskar den, om några böner fällda
af någon tröstad bror, välsigna äfven mig:
hvem tackar jag därför — om icke Dig!

O evigt

O evigt kåra dag, den kårafte fom flytt,
den kårafte af dem fom ånn Dig skola följa,
Ditt minne ftige fram ur evighetens bölja
med solen hvarje gång hon gläder ofs på nytt:
Begråtande en Far jag flydde öfver hafven,
och bar en hålsning fram ifrån hans fifta bådd,
och ftåldes fram för Dig i forg och vördnad klådd,
för Dig, hvars fjål i dag år dyfter fäfom grafven —
ftort var Ditt ådelmod — Du kånde ej mitt namn,
Du låg min nõd — och öppnad var Din famn.

Min Mor Du flöt ej Din — jag aldrig Dig befvor
att åt et trolöst haf ej lemna mig tillbaka,
fritt öppnades Din blick at mina fteq bevaka,
fritt råkde Du din hand och skånkte mig — en Mor.
Hvad skördar af Ditt vett få mogna och få rika,
hvad skördar rikare utaf Ditt hjertelag,
har Du ej åmnat mig at berga in en dag.
Hur glad och huru vis — hur frång och god tillika —
Ja! åfven denna röst få darrande och fvag
har Du ej hört med köld — förrån i dag

År man ej lycklig fjelf då man gör andra godt,
kan ej vålfignelfen i alla plågor tröfta,
och tackfamhetens fuck bekymrets öfverröfta?
Var Du ej forgfri fjelf och delte andras blott?
Uti den ftilla krets der Du var innesluten,
var Du ej ockfå ftångd från afund och förtal,
och skyggde för Din dygd ej alla tyfta qval?
Kom glådjen ej til Dig at bli med vifhet njuten,
var ej Din fällhet jämn och fom på klippan bygd?
Nej! dertil ågde Du för mycken dygd —

Om

Om äfven mina fel — en yngling felar lätt —
Dig smärtat någon gång, ack! kanske flera gånger,
så falle Skaparns blick med tilgift på min ånger
med bifall på det nit hvarmed jag gjort Dig rätt!
Men, glömde jag de råd, Din visa godhet yrkat,
til ordning och til dygd, men var jag otackfam —
då! stige jag en gång med blygd inför Dig fram,
med skräck inför hans Thron, som jag ej redligt dyrkat —
Dock nej! min tackfahet är varm som hvarje tår,
som forgen gjuter öfver denna bår. —

Hur rättvis och hur god är ej naturens far!
Du ser med några mola Din himmel öfverdragen
och sänker ner Din blick, och tror Din dygd bedragen,
då han dels fulla lön til aftontimman spar.
Det blef Din lott min Mor! de många du hugfvalat,
de faderlösa barn som funno hos Dig skygd,
en Skola i Ditt vett, ett Tempel i Din dygd,
och hvilka kanske ej förut sin skuld betalat,
vist stego de nu fram at mildra dödens slag:
men ack bland dem — hvi saknades då jag! —

Ack! ifrån grafven vänd hvad möter här min blick
beklagansvärde man! ja ödet kunnat skona
en hjesla redan tyngd, för denna törnekrona —
men Din förtjenst för långt från Dina likars gick,
och lyckan tröttnade at henne längre följa.
Den hand som ädelt räckt i mina barndoms dar
ur skuggan drog mig fram — räck mig den än min Far!
at den må leda mig der farorna sig dölja:
och skänka mig den konst som himnelen Dig gaf:
at gråta värdigt på en älskad graf.

M. CHORÆUS.